

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΖΕ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)
Επὶ τὰ λόγια αὐτά, ὁ Πέπε κ' ἡ Ροζάριο σόπασαν κ' ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους πεζοί.

Μὲ τίς πρώτες λάμψεις τοῦ ἡλίου βρισκότουσαν στὸ Σάν-Μιγκουέλ, ὅταν μπήκαν μέσα στὴν πόλι, ἀσυνήθηστη γήνησι ἐπικρατούσε σ' αὐτή. Πολυάριθμοι στρατιῶτες κινλοφοροῦσαν ἐνοπλοὶ στοὺς δρόμους. Ὀμοῖοι πολιτῶν συζητοῦσαν χαμηλόφωνα καὶ τὰ πρόσωπά τους φανέροναν μεγάλη περιέργεια. Αὐτὸ μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο τὴν ἀνησυχία τους καὶ τὴν ἀγωνία τους.

Ἡ νύχτα ἐκεῖνη εἶχε φανῆ ἀτελείωτη στὸ λογαγὸ Μπάλδελ καὶ τοὺς συντρόφους του, τοὺς ὁποῖους ἐλάγομαι εἶχε καθουζάσει ἡ συνουμία τους μὲ τὸν Ἀρμίζκο. Ὅλοι ἀναροτιόντουσαν μὲ ἀγωνία περὶ τὰς τάχα θὰ εἶχε ἡ περιπέτειά τους.

Ὁ Χάρου Γζιμπσον μάλιστα ἦταν κυριολεκτικῶς τρομοκρατημένος καὶ βρισκεταν σ' ἀβεβήβηθη κατάσταση. Φινταζόταν ὅτι ὁ στρατηγὸς τὸν εἶχε ζητᾶξει ἰδιαίτερως αὐτὸν πὸ σκληρὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους ἀχμαλώτους.

Τὸν γάμον ὁ Φάλζοννερ προσπαθοῦσε νὰ τὸν καθουζάσει, ἂν κ' αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀνησυχῶσε ἀρκετά.

Ἔτσι, ὅταν τὸ πρωῒ, ἐν' ἀπόσπασμα στρατιωτῶν, τοῦ ἔβγαλε ἀπ' τὴ φυλακὴ τους, ὁ τρώμιος τοῦ σέρ Χάρου ἔφτασε στὸ κατακόρυφο.

— Ἦρθε ἡ τελευταία μας στιγμή! τραῦλισε, τρέμοντας ἀνχώριος.

— Ψυχασμία!... Τί διάβολο! τοῦ εἶπε ὁ Οὐδύλιαν Φάλζοννερ. Ἡ θέσις μας εἶνε βέβαια κρίσιμη... Μὰ ἂς δειχτοῦμε γενναῖο!

Οἱ στρατιῶτες τοὺς ὠδήγησαν στὴν αὐλὴ τῶν φυλακῶν, στὴν ὁποία ἕνας λόχος ἦταν παραταγμένος ἐφ' ὄπλου λόγγη. Στὴν ἀρχὴ αὐτῆς τῆς αὐλῆς ὑφονόταν τὸ κτίριο τοῦ στρατῶνος, στὸ ἰσόγειο τοῦ ὁποίου ἦταν τὸ κελλὶ, ὅπου βρισκόταν κλεισμένος ὁ Βουαροζέ. Ἀκριβῶς δεξιά πέναντι στὸ στρατῶνα ἦταν ἕνας ὑψηλὸς τάχος.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος τοποθετηθεὶς τῶν ἀχμαλώτους κατὰ μῆρος αὐτοῦ τοῦ τάχου καὶ τοὺς εἶπε :

— Κανεῖς σας ἄς μὴν κινηθῆ, ἐπὶ πομῆ θανάτου!

Μερικὰ λεπτά, πέρασαν μέσα στὴν πόλιν ἀγωνιώδη σιωπῆ. Ἐπειτα οἱ ἀχμαλώτοι εἶδαν νὰ φτάνη ἔφιππος ὁ λογαγὸς Ἀρμίζκο συνοδευόμενος ἀπὸ μερικὸς ἀξιωματικούς. Ὁ δικτάτωρ τοῦ Νέου Μεξικού, μὲ τὸ πρόσωπο ἀπαθές, ἀφου κατέθηκε ἀπ' τὸ ἄλογό του, πήγε καὶ στάθηκε μπρὸς στὸ παράθυρο τοῦ κελλιοῦ τοῦ Βουαροζέ, τὸν ὁποῖο καὶ φώναξε μὲ τ' ὄνομά του.

Ὁ Βουαροζέ παρουσιάστηκε πίσω ἀπ' τὰ κάγκελλα καί, μὲ φωνὴ καθαρή, ποὺ ἐκονοῦσαν ἀπ' ὄλους, ὁ Ἀρμίζκο ἄρχισε νὰ τοῦ ἀπευθί-η διάφορες ἐρωτήσεις σχετικῶς μὲ τοὺς ἀχμαλώτους... Κατόπιν τὸν ρώτησε τὸν ἴδιο ἂν ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τοῦ μιλήσῃ καὶ νὰ τοῦ ἐποικαλίῃ τὸν πραγματικὸ ὀσιολὸ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Τεξάς, μὰ, ἐντὶ τῆς φροφᾶ, δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι.

Ἐπὶ μερικῶς στιγμῆς, ὁ στρατηγὸς παρέμεινε σιωπηλὸς καὶ ἀφρονος. Τέλος, ἀφήνοντας τὸ παράθυρο, προχώρησε μὲ βῆμα ἀργὸ πρὸς τοὺς ἀχμαλώτους.

— Κύριοι, τοὺς εἶπε, σὰς εἶπα χθὲς ὅτι ἡ ζωὴ σας ἐξηρητᾶτο ἐπὶ τὴν εὐλοκρίνειά σας. Δοῦλον, ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἐρώτησα τώρα, ἀπέθεβαι ὡσεὶ τίς καυθόσεις σας... Κανένας ἀπὸ σὰς δὲν ἔφηρτάνεσε... Ἐλστε λοιπὸν ἐλεύθεροι... Μὰ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ τουφρεσιτῆ, γιατί ἔχινε τὸ αἷμα τῶν στρατιωτῶν μου!

Τὴν ἴδια στιγμή, δύο στρατιῶτες ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ κελλὶ τοῦ τοῦ Βουαροζέ. Ἡ φροσιονομία τοῦ ἠρωϊκοῦ κνηγοῦ ἦταν γαλήνια, σοβαρῆ, γεμάτη ἐγκαρτέρησι...

Ὁ Μπάλδελ, ὁ Φάλζοννερ καὶ οἱ ἄλλοι θέλησαν νὰ τρεξοῦν πρὸς

αὐτὸν γὰρ νὰ τὸν σφῆξοῦν γὰρ τελευταία φορὰ στὴν ἀγκαλιά τους, μὰ οἱ Μεξικανοὶ στρατιῶτες τοὺς ἀπομάκρυναν.

Ὁ Βουαροζέ εἶδε τὴν ἀκαταμάχητη ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὴν συντρόφου του καὶ τοὺς ἀποχωρήσει μ' ἕνα βλέμμα. Ἐπειτα, μὲ βῆμα σταθερὸ, βῆκε πρὸς τὸ μέρος τὸ ὀρισμένο γὰρ τὴν ἐκτέλεσί του, ἐνῶ οἱ στρατιῶται τοῦ ἀποσπάσματος παρατάχθησαν ἀπέναντι του.

Ὁ Βουαροζέ ὀρηθήθηκε νὰ τοῦ δέσουν τὰ μᾶτια καὶ στάθηκε περιήφρα, ἐνῶ τὰ ἔλλα τῶν στρατιωτῶν τὸν σημάδευαν.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, δύο καβαλλάρηδες φάνηζαν πέρα καλὰ πρὸς τὸν Βουαροζέ τοὺς εἶδε κ' ἀπέσπασε φώναξε μὲ χαρὰ :

— Ἡ Ροζάριο!... Ὁ Πέπε!...

Οἱ δύο καβαλλάρηδες, παρ' ὅλες τίς προσπάθειες ποὺ ἔβαναν ὁ στρατιῶτες γὰρ νὰ τοὺς ἀπομακρύνουν, διέσπασαν τὴν ζώνη τους κ' ὄρησαν ἀσυγκράτητοι στὴν αὐλὴ τῶν στρατῶνων.

Ὁ Πέπε, ἀκούοι-ἰσθόμενος ἀπ' τὴ Ροζάριο, ποὺ ἦταν γλυκὴ σὺν πεθαμένῃ, ὄρησε πρὸς τὸ Βουαροζέ, φωνάζοντας :

— Ἐδῶ εἰμαστε, φίλε...

Ἐτοιμάζονταν νὰ τὸν σφῆξῃ στὴν ἀγκαλιά του, μὰ οἱ στρατιῶτες αἱ ἑποῖοι εἶχαν συνέλθει στὸ μεταξύ, τὸν ἀπομακρύναν, διασταφυόνοντας τὴς λόγγες τους.

Ὁ Ἀρμίζκο, ποὺ τὸν εἶχε ἀνησυχίσει αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο, ἔγεννη στὸν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος ἀξιωματικὸ νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν γονατιστὴ μισροτά του ἡ Ροζάριο καὶ νὰ τὸν ἐκετεῖ, ἀπλόνοντας πρὸς αὐτὸν τὰ χεῖρια τῆς :

— Χάρη!, Χάρη γὰρ τὸ Βουαροζέ, στρατηγέ!

— Ποῦ εἰστε σὺς; τὴ ρώτησε ἀτότομα ὁ δικτάτωρ.

— Εἶμαι ἡ ντόνα Ροζάριο ντὲ Μεντιάνα κ' ἐπικαλοῦμαι τὸν ὀκετο σας γὰρ τὸ Βουαροζέ τὸν προστάτη μου, τὸν δεῦτερο πατέρα μου, τὸν ἀφροσιεμένο φίλο τῆς ὀζογονείας μου... Ὁ Βουαροζέ ἔινε μιὰ μεγάλῃ καρδιά καὶ δὲν ἀξίζει ἕνα τόσο σκληρὸ θάνατο!

Μὰ ὁ σκληρὸς Ἀρμίζκο ἀπάντησε ἀδυσλόγητα :

— Δὲν δίνω χάρη σ' ἐσῆνον ποὺ σκότωσε τοὺς στρατιῶτες μου!

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ ἀπόσπασμα, φώναξε :

— Ἐμπρός! Ἐκτελέστε τὸ καθῆρον σας! Ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ἀμετάκλητη!

Ὁ Βουαροζέ, ποὺ οἱ στρατιῶτες τὸν εἶχαν περιτοχῆσει ἀπὸ παντοῦ, ἔφριχνε βλέποντα γεμάτα στοργῆ στὴ Ροζάριο, ποὺ κόντευε νὰ τρεξοῦν πρὸς αὐτὸν.

Ἐπὶ τὸν ἀποσπασμὸν τῆς, καὶ στὸν Πέπε, ποὺ ἄφριξε ἀπὸ τὴν ὀσση του καὶ ποὺ ἡ λόγγες τῶν στρατιωτῶν τὸν κρατοῦσαν μακριά...

— Χαῖρε, παλιέ μου σύντροφε! Χαῖρε, κόρη μου, πολυαγαπημένη! φωνάζε μὲ μ' ὀσπηκράτητη συγκίνησι. Πέστε στὸ Φάβιό μου βῆαν τὸν ξαναβῆτε...

Μὰ δὲν πρόφτασε ν' ἀποτελειώσῃ...

Μιὰ ἀποδροντία ἀκούστηκε καὶ ὁ γενναῖος Βουαροζέ, ὁ μεγάλωφνος ἄνδρας, σωματίστηκε κάτω σκομομένος ἀπὸ τίς σφαῖρας τοῦ ἀποσπάσματος...

Συγχρόνως κ' ἡ Ροζάριο, ἀκούοντας τὴν ἐκπυροσκόρησι, σωματίστηκε ἀνασθητὴ κάτω...

Ὅσο γὰρ τὸν Πέπε, μὲ τὰ χεῖρια καταματωμένα ἀπ' τίς λόγγες ἔπεσε γονατιστὸς μπρὸς στὸ πῶμα, ἐνῶ συγχρόνως ἀπομακρύνονταν τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα.

— Ὡ! εὐγενικὴ καὶ ἴποτικὴ Βουαροζέ! φώναξε, ἐνῶ τὸν ἔπι-γαν οἱ λυγμοὶ του. Δὲν ἔφριξε νὰ πεθῆναι ἔτσι, δολοφονημένος! Μὰ ἀναπαύσου ἐν εἰρήνῃ, πιστέ μου σύντροφε, ἀδελφέ μου, στοὺς κινδύνους, στίς μάχες καὶ τίς περιπέτειες!... Θὰ σ' ἐκδικηθῶ, τὸ ὀκῆξημα στὸ πῶμα σου!...

Ε Π Ι Λ Ο Γ Ο Σ

Μετὰ τὴν τραγωδία τοῦ Σάν Μιγκουέλ, ὁ Πέπε ὠδήγησε στὸ ὀσπητικὸ τοῦ Λάζ, Ἀγκας τὴ Ροζάριο, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μεγάλο τα-



Ἡ Ροζάριο σαρῖσθηκε ἀνοίσθητη κάτω...

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ «ΚΟΡΟΪΔΑ»

Ξέρετε από πού βγήκε ή λέξη «κοροΐδο» ; Ίδου τι λένε σγικτικώς όσοι ασχολούνται με την ιστορία καί τή γλωσσολογία :

Ός γνωστόν, σε κάθε σώμα Κλεφτών πού τής 'Επαναστάσεως του 21, ύπρχεσ ένας άρχηγός, ό όποιός λεγόταν Κ α π ε τ ά ν ο ς. Ό άρχηγός αυτός είχε υπό τās άμέσους διαταγās του έναν ύπασπαστή, τον γενναϊότερο από τούς συντρόφους του, γνωστόν με τó όνομα «πρωτοπαλληκαρος», κι' έναν «Γραμματέα», τον πιο έγγραμματο από τούς άνδρες του, για να του κρατάη καί να του διεξάγη την άλληλογραφία με τούς άλλους Καπετανούς καί 'Αρματωλούς. Ό γραμματέας αυτός σπανίως λάβαινε μέρος στις συμπλοκές των Κλεφτών με τούς Τούρκους.

Είνε γνωστόν επίσης ότι από τον Καπετάνο ως τον τελευταίο σύντροφο του Σώματος, όλοι διατηρούσαν μακριά μαλλιά. 'Αγνωστο όμως είναι γιατί ό Γραμματέας άποτειλούσε εξάρσει από τή συνήθεια αυτή καί «κουρεύει» ταχτικά τά μαλλιά του. 'Η εξάρσεις άκριβώς αυτή έδινε άφορμή στους Κλέφτες να ειρωνεύονταν τον σύντροφό τους τον Γραμματικόν γαί να τον άποκαλούν «κουρευμένο γίδιο».

Σιγά-σιγά, με τον καιρό, ή προσωνυμία αυτή μετετρέπη σε «Κ ο υ ρ ό γ ι δ ο ς», άργότερα σε «Κ ο υ ρ ό τ ι δ ο ς» καί τέλος με μία μικρή παραλλαγή σε «Κ ο ρ ό ι δ ο ς».

"Αν καί τά «Κοροΐδα», δηλαδή οι Γραμματεΐς, προσέφεραν σπουδαίες υπηρεσίες στα κλέφτικα σώματα, έν τούτοις οι ηρωϊκοί, αλλά καί τραχειές κλέφτες δέν έβαναν να τούς ειρωνεύονταν, τόσο για τó κουρέσιμά τους, όσο καί για τó ότι χρησιμοποιούσαν εύκολότερα την ελαφρή πένα, παρά τó βαρύ χαρσιφύλλι. Μεταξυ άλλων τών περιγραμμάτων τον Ξεττόβειναν κατά τών γραμματικόν, έλεγαν καί τó Ξεττό δισχυο :

«'Ερχυμε καί τó κοροΐδο πού μας τάκανε όλα ροΐδο.»

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΒΙΣΜΑΡΚ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ό Βίσμαρκ, ό «σιδηρούς άρχαγκαλλιόμος» καί ιδρυτής τής Γερμανικής Αυτοκρατορίας, είχε έμπιστευθή τήν οικονομική διαχείριση του σπατιού του στη γυναίκα του. Κι' έλεγε συχνά στους φίλους του :

— 'Αν θέλετε να κάνετε τίς γυναΐκες σας οικονομίες, δώστε τους τή διαχείριση. 'Ενώ ζητούν λούσα κι' άκριβά κοσμήματα από τον άνδρα τους, όταν πρόκειται να ξοδέψουν αυτές, συλλογίζονται καί την πεντάρα άκόμα...

Ξεΐδι πού κανένα διασάρεστο έπεισόδιο δέν διέκοψε. 'Ήσαν κι' οι δύο συντροφεμένοι άτ' την όδόν τους.

Μά μόλις έφτασαν στον άγρόκτημα, τούς περιέμενε μία ευχάριστη έκδησις. Ό δόν Αύγουστίνος, καθώς άγκάλιαζε τήν έγγονή του, χώνοντας δάκρυα χαράς, την πληροφορούσε ότι είχε στείλει πού όλίγων ημερών τά λύτρα πού είχε ζητήσει ό λήσταρχος Μπαντέρας για τήν άπελευθέρωση του πατέρα της κι' ότι ό δόν Φάβιος θα έπίστρεφε πάλι σύντομα στο ήπιοστατικό. Πράγματι δε έπίστρεψε λίγες μέρες μετά την έπιστροφή τής Ροζάριο.

Δέν θα περιγράψουμε έδώ την εύτυχία του πατέρα καί τής κόρης, όταν έαναβρόθησαν ό ένας μέσα στην άγκαλιά του άλλου, έπειτ' από τόσα δραματικά γεγονότα καί τόσες άγωνίες.

Μά αδρές τίς τόσο γλυκιές διαχρήσεις τίς θύλασε ό πιο σκληρός πόνος, μι' άπέρανη άπελπισία, όταν ό δόν Φάβιος έιαθε τó τόσο τραγικό τέλος του Βουαροζέ.

Για πολύ καιρό θρήνησε ό δόν Φάβιος τών θετό του πατέρα, του οποίου ή ανάμνησις δέν έσβισε ποτέ άτ' την καρδιά του. Εύτυχώς, βοιωτόταν πάντοτε πούτ'α του ή κόρη του για να τόν παρηγορή, γιατί ή Ροζάριο, για να μη χωριστεί από τόν λατρευτό της πατέρα, δέν θέλησε να παντρευτή ποτέ.

Λίγους μήνες μετά τά γεγονότα πού διηγηθήκαμε, άρχισε ό πόλεμος μεταξυ 'Ηνωμένων Πολιτειών καί Μεξικού. 'Επειτ' από άλλεπάλληλες ήττες, τά μεξικανικά στρατεύματα έδωσαν μι' άποφασιστική μάχη στο Παλό—'Αλτο, έχοντας ως άρχηγό τους τόν στρατηγό 'Αριμγκο.

Στη μάχη αυτή, στην όποια έλαβε μέρος κι' ό Πέπε ύπέρ των 'Αμερικανών, οι Μεξικανοί έπαθαν πραγματική ηρωϊκόθρια. Όταν άρχισαν να τρέπονται εις φυγήν, ό Πέπε, επί κεφαλής ενός άποσπάσματος έθελοντών, ώρμησε προς καταδίωξιν του 'Αριμγκο...

Τόν έφτασε καί, πριν έκείνος προφτάσει να κινή τίποτε, του κατάρρεσε τó όπλο του κατακέφαλα καί του συνέτριψε τó κρανίο.

Ό γενναϊός Πέπε είχε κρατήσει τόν όρκο πού έκανε πάνω άτ' τó πτώμα του φταχού Βουαροζέ.

Τόν είχε έκδινηθή. ΤΕΛΟΣ

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ Β. DE CROSE

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ Η ΔΟΞΑΣ ΤΗΣ ΟΜΠΡΕΛΛΑΣ

[Για να τέρπεσθε καί να διδάσκεσθε]

Τέσσερες χιλιάδες (άρθρ. 4.000) χρόνια πέρασαν ως τώρα από την ήμέρα κατ' την όποία ή σύζυγος του Λού - Πάν, τού περιφίμου Κινέζου λεπτοργού, έξεδρε καί κατασεύασε την πρώτη όμπρέλλα !

Σώζεται άκόμα τó άριστοόγραμμα αυτό, άπαράλλακτο σχεδόν στη μορφή με τούς σημερινούς άπογόνους του, καί βρίζεται φιλαγμένο σαν πολύτιμο μπιμπέλο στο Αυτοκρατορικό Μουσείο τού Πεκίνου. Είνε δε γνωστή ή προαίμια αυτή των σημερινών όμπρέλλων με τó όνομα «Σάν - Κάι».

Στην άρχή μόνον οι 'Ανατολίτες ήγεμόνες είχαν τó δικαίωμα να κρατούν όμπρέλλα. 'Αργότερα οι Μογγόλοι χάναν, οι Κινέζοι καί Πέρσαι σίχα καί οι πανίσχυροι σαμουράι (ήγεμόνες) τής Μαντζουρίας, επέτρεψαν τή χρήση τής όμπρέλλας στα κράτη των μόνον στους πρεσβευτές καί στους έκάκτους άπειταμένους τών άλλων 'Ασιατών ήγεμόνων ή καί τών Ευρωπαίων άκόμη βασιλέων. Καί μάλιστα όταν ήθελαν να δείξουν ή παραετική έκτίμησι ό αυτούς, τούς επέτρεπαν να τήν πάρουν καί μαζί τους όταν τελείωνε ή άποστολή τους ή καί ή φίλική άπλώς έπίσκεψι τους !

Καί πραγματικώς, ήσαν πολύτιμα βασιλικά όπλα αυτές ή όμπρέλλες. Μεταξοφύαντες, χρυσοζέντητες, με λαβή από έλεφαντοκόκαλο, στολισμένες με άτίμητα μαργαριτάρια καί πετράδια.

Κάθε Κινέζικη όμπρέλλα είχε άλλοτε καί πρόσθετα πατώματα (!), εναλλάγως τής ζωονομικής θέσεως τού κτόχου της. 'Αλλή όμπρέλλα, άπο ης σημερινές, έδειχνε άνθρώπο του λαού κατωτέρως τάξεως. 'Η ίδια όμπρέλλα, αλλά να τήν κρατάη άλλος πλάι στον κτόχο της, σήμαινε άριστοκράτη, μεγαλοφροειδάχη ή στρατηγό. 'Ομπρέλλα με τρίτο πάτωμα ήταν άποκλειστικό προνόμιο τών μεγάλων βεζυρβών, τών μελών τής βασιλικής οικογενείας καί τών ανωτάτων μεγιστάνων τής βασιλικής Αύλης.

Τέλος, όμπρέλλα με 4 πατώματα μόνον οι ίδιοι οι ήγεμόνες μεταχειριζόντουσαν καί τó άξίωμα τών «όμπρελλοκρατόρων» — τεσσάρων υνάχα — ήταν τó πιο έλίφθονο άτ' όλα, γιατί μεταχειριζόντουσαν κι' αυτοί, όταν βρισκόντουσαν «έκτός ήπηρεσίας», όμπρέλλα με τρία, παρακαλούμε, πατώματα !

'Εξάρσει άποτελούσε ή όμπρέλλα τού βασιλέως τού Σιάμ, ή όποία είχε κι' εξακολουθεί να έχη 7 πατώματα.

'Ατ' την 'Ασία ή όμπρέλλα μεταπήδησε στην άρχαία 'Ελλάδα.

Στην άρχαία Ρώμη επίσης γρήγορα οι δαυδήδες τής εποχής μεταχειρισθηκαν τήν όμπρέλλα. Στο κοσμικότερο κέντρο, μάλιστα, τής Ρώμης — στην δεινροστοιχία δηλαδή τής 'Απιανής όδου — έκτός τών ένδοξώντων πολυτελείας, γινόντουσαν κι' επιδείξεις κομψότητας όμπρελλών. Κάθε κομψική κυρία τότε καί κάθε νέος τού σιρμού, όλοι τους των καλύτερων οικογενειών, έβαναν στην 'Απιανή όδο τόν καθεβραδινό περιπάτο τους, συνοδευόμενοι από δύο δούλους : 'Εναν για τήν όμπρέλλα καί δεύτερον για τήν βεντάλια !

Στη Βενετία πρωτοφάνηκε ή όμπρέλλα τó 1176 μ.Χ. Μόνον όμως ό δόγης τής Βενετικής Δημοκρατίας είχε τó δικαίωμα να τήν μεταχειρίζεται.

Κατά τó 1550 στη βασιλική Αύλη τής Γαλλίας έβαναν πολύ τής μόδας ή πρώτες μετάξινες έθνοπαϊκές όμπρέλλες.

Ός τó 1750 περίπου ή όμπρέλλες κατασκευάζοντουσαν άνοιχτές. 'Ήσαν γι' αυτό πολύ ένοχλητικές καί για να τίς μεταχειρίζεται κανείς έπρεπε να ναι άκριτά πλούσιος, ώστε να πληρώνη ιδιαίτερον ύπηρετή για τήν μεταφορά τους.

'Ατ' τó έτος αυτό όμως ένας άνόνημος εφευρέτης — χαμένος δυστυχώς μέσα στο γάος τού χρόνου καί τής ανθρωπίνης άδιαφορίας — βρήκε τόν άπλοίστατο, μι' εύφρεστατο μηχανισμό τού κλεισίματός τους. 'Απο τότε ή όμπρέλλες όχι μόνο μικρηναν στο σχήμα, αλλά λιγότερα ή τιμή τους, έπαψαν ταί ν' άποτελούν δαπανηρή πολυτέλεια τών πλουσιών καί διαδόθηκε παρευθές ή εφευρετική τους χρήση καί στους άνθρώπους των κατωτέρων καί πτωχότερων τάξεων.

Σνεφθήτε ότι κατ' τó 1500 περίπου μ.Χ. ή άλλη όμπρέλλα ζύγιζε 3—4 κιλά (2 1)2 — 3 άκάδες δηλαδή !), κι' ότι είχε περιφέρεια τριών έως τεσσάρων μέτρων. Κατασκευάζονταν δε ως τότε στην Εδρώτη από όξεια λαδομένο ή κρωμένο πανί — για να γίνεται άδιάβροχη — ή κι' από χαρτί άκόμα, λαδομπογιατισμένο !

Ό σκελετός της ήταν από μπαμπού, άργότερα από χαλκό, καί στα τελευταία από μεγάλα, μι' έλαφρά έλασματα δοντιών φαλαίνης.

Στη Γαλλική 'Επανάστασι ή όμπρέλλες έπαΐξαν σπουδαίο ρόλο στις λαϊκές μάξες, χαρακτηριζόντας με τó χρώμα τους τίς πολιτικές πεποιθήσεις τών διαφόρων κομμάτων.

'Επί Λουδοβίκου ΙΣ' ήσαν άσπρες καί συμβόλιζαν τή μοναρχία. Στα 1789 ήσαν πράσινες, σύμβολο τών πρώτων κατ' τής βασιλείας άντιδραστικών, στα 1791 ήσαν κόκκινες, συμβολίζοντας τίς επαναστατικές άντιλήψεις τού πληθους, καί επί τού Μεγάλου Ναπολέοντος, κατ' τó 1804, ήσαν μπλέ.

